

Між нашими фотелями — майже два метри. Вони обидва стоять перед громіздким столом; ми схожі на подружжя, яке відвідує сеанс сімейної терапії — відчуття, надто добре мені знайоме. Чи не найперше, що привертає увагу в цій кімнаті, — вікна. Височезні, не забрані фіранками вікна вісімнадцятого століття з підйомними рамами — такі собі портрети-двійнята темного й тьмяного лондонського неба.

— Чи можна ввімкнути світло? — питає мій чоловік, і молодий адвокат Ендрю Вокер зводить очі від паперів з ледь помітним роздратуванням.

— Так, авжеж. Пробачте, — відповідає він і тягнеться до вимикача в себе за спиною.

Двійко високих торшерів затоплюють кімнату щедрим золотавим світлом, а разучі вікна одразу скидаються на геть чорні.

Тепер у шибці я бачу власне віддзеркалення: стримана, покірлива, коліна щільно притиснуті одне до одного. Хто ця жінка?

Вона зовсім не схожа на мене колишню. Очі в цієї жінки блакитні, як завше, але сумніші. Обличчя кругляве, бліде і змарніле. Вона все ще білявка, ба навіть доволі гарненька — але якась виблякла й підтоптана, — тридцятиррирічна молодиця, від дівачої жвавості якої й сліду не стало.

А її одяг?

Джинси, які були модними ще рік тому. Черевики, що були модними ще рік тому. Ліловий кашеміровий джемпер, доволі нівроку, але поношений, із кошлатанням від багаторазового прання.

Власне відображення змушує мене здригнутися. Таки треба було дібрати щось більш годяще. Утім, з іншого боку, навіщо? У нас звичайна зустріч із юристом. Зустріч, яка цілком і повністю змінить наше життя.

Притлумлений шум автівок за вікном нагадує глибоке дихання людини, що неспокійно спить обіч. Цікаво, чи бракуватиме мені лондонського трафіку, цього постійного утихомирливого білого шуму, так схожого на ті застосунки для мобільного, які допомагають заснути, імітуючи пульсацію крові чи віддалене серцебиття, що його чує дитина в материнському лоні?

Мої двійнята також чули ці звуки, коли ніс у ніс сиділи в мене всередині. Я пам'ятаю, якими побачила їх тоді, на другому УЗД. Вони скидалися на два символи на геральдичному щиті — абсолютно однакові, віддзеркалення один одного. Два однороги.

Заповідач. Заповітний виконавець. Законна частка. Завірена копія заповіту...

Ендрю Вокер звертається до нас так, наче перебуває в лекційній залі, — чисто тобі професор, дещо розчарований здібностями власних студентів.

Спадок. Небіжчик. Спадкоємець. Діти, що є живими.

Мій чоловік Енґус зітхає, заледве стримуючи нетерплячку. Я знаю, коли саме він так зітхає: коли йому нудно чи ж коли він почувається роздратованим. Я його розумію, але й правника мені також шкода. Вокеру дійсно непереливки. Сердитий, войовничо налаштований чоловік, досі згорьована дружина й на додачу непростий випадок із заповітом. Не позаздриш. І те, як обережно, повільно, зважуючи кожне слово, він із нами спілкується, є, можливо,

такий собі спосіб дистанціюватися, працюючи зі складною темою. Може, у юристів, як у лікарів, є своя термінологія. *Дуоденальні гематоми й серозні витоки, що спричинилися до фатального дитячого перитоніту.*

Пронизливий голос перериває мої роздуми.

— Ми вже це все проходили!

Енґус що, уже встиг хильнути? У його голосі роздратування, що межує з гнівом. Після того випадку мій чоловік постійно казиться. І постійно заглядає в чарку. Але сьогодні він, схоже, більш-менш стриманий, отже, цілком імовірно, тверезий.

— Нам хотілося б завершити з цим до холодів. Розумієте, про що я?

— Містере Муркрофт, як я вже казав, Пітер Кенвуд наразі у відпустці. Якщо бажаєте, ми можемо зачекати на його повернення...

Енґус заперечно хитає головою.

— Ні. Ми хочемо завершити з цим просто зараз.

— Тоді я буду змушений ще раз передивитися документи, щоб зважити всі нюанси, — задля власного спокою. Ба більше, Пітер... Він вважає...

Вичікувально дивлюся на нього. Юрист вагається, і його наступна ремарка звучить іще обачніше, а слова він добирає ще ретельніше, ніж доти.

— Як вам відомо, містере Муркрофт, Пітер вважає себе давнім другом вашої родини, а не лишень адвокатом. Йому відомі всі обставини цієї справи. Він добре знав покійну місіс Кернан, вашу бабусю. Саме тому він попросив мене остаточно переконатися в тому, що ви обоє дійсно розумієте, на що зважилися.

— Ми усвідомлюємо власні дії.

— Цей острів, як вам відомо, не надто зручний для проживання, — Ендрю Вокер неоковирно знижує плечима, так ніби кепський стан острова — це якимсь чином провина

його компанії і тепер йому конче треба уникнути потенційного судового позову. — Боюся, що будинок наглядача маяка не в найкращому стані — там ніхто не жив багато років, отож він просто був полишений на поталу негоді. Але він здобув статус історичної будівлі, тому ви не матимете права повністю його знести й збудувати на його місці щось інше.

— Так, мені це відомо. Я в дитинстві не раз там бував. Грав у літоралях¹.

— Але, містере Муркрофт, чи усвідомлюєте ви те, з якими проблемами вам випаде зітнутися? Це дійсно дуже ризиковано. По-перше, територія є важкодоступною через замулені літорали, а по-друге, є численні й доволі серйозні проблеми з водогоном, системою опалення, електропостачанням навзагал, ба більше, у заповіті навіть не згадується про гроші, про жодні кошти на...

— Усвідомлюємо цілком і повністю.

Пауза. Вокер зиркає на мене, потім знову зводить очі на Енгуса.

— Наскільки я зрозумів, ви маєте намір продати свій лондонський будинок?

Енгус незмигиво дивиться на нього. Підборіддя випнуте. Увесь він — суцільний виклик.

— Прошу? А який стосунок це має до нашої справи?

Адвокат хитає головою.

— Пітер хвилюється. Зважаючи на вашу нещодавню трагічну втрату... він хоче бути цілком упевнений...

Енгус зиркає на мене. Нерішуче знизую плечима. Енгус нахилиється вперед.

— Гаразд. Грець із ним. Ми продаємо наш будинок у Кемдені².

¹ Літораль — зона узбережжя морського дна, що осушується під час відпливу. Завширшки вона зазвичай 10—15 метрів, хоча іноді може сягати і кількох кілометрів.

² Один із престижних районів Лондона, на північ від Вестмінстера і Сіті.

— І це означає, що завдяки цій угоді ви отримаєте суму, якої буде досить, щоб почати роботи на Елл... — Ендрю Вокер супитись, намагаючись учитатися в текст. — Не можу це вимовити як годиться. Елл...?

— Ейлен Торран. Це шотландська гельська¹. Означає «Громовий острів». Острів Торран.

— Так. Авжеж. Острів Торран. Отже, ви сподіваєтеся, що продаж вашого нинішнього будинку дасть вам достатньо коштів, аби відремонтувати будинок наглядача маяка на Торрані?

Я відчуваю, що варто приєднатися до розмови. Мені просто конче треба бодай щось сказати. Поки що перемовини веде Енгус. Утім, моє мовчання таке затишне, воно огортає мене, ніби кокон. Як завжди. Тільки так я почуваюся комфортно. Я завжди була тишком, щоб не сказати відлюдьком; Енгуса це дратувало протягом років.

Про що ти думаєш? Розкажи-но мені. Чому я мушу завжди з усіма розмовляти сам?

Почувши це від нього, я зазвичай стенаю плечима й відвертаюсь; іноді мовчання може бути промовистішим, аніж будь-які слова.

І от тепер я знов мовчу. Мовчу й слухаю чоловіка.

— У нас уже є два заставні листи на будинок у Кемдені. Я втратив роботу, нам зараз непереливки. Але так, я сподіваюся, що кілька фунтів ми отримаємо.

— Ви вже знайшли покупця?

— Усе ніяк не підпише чек, — Енгус, цілком очевидно, насилу стримує роздратування, але веде далі. — Послухайте. Моя бабуся у своєму заповіті залишила цей острів нам із братом. Так?

— Звісно.

¹ Одна з найпоширеніших кельтських мов, носії якої, гели, традиційно проживають у гірських районах Шотландії та на Гебридських островах.

— І мій брат, що вельми щедро з його боку, відмовився від цього спадку. Так? Моя мати перебуває в будинку для людей поважного віку. Еге ж? Отже, острів належить мені, моїй дружині і моїй дочці. Я маю рацію?

Дочці. Іменник в однині.

— Так, звісно, але...

— От і по всьому, хіба ні? Нам кортить переїхати. Нам справді кортить переїхати. Так, будинок не в найкращому стані. Так, він напівзруйнований. Однак ми впораємося. Принаймні ми... — Енгус відкидається на спинку фотеля, — ми вже й не таке проходили.

Я пильно дивлюся на чоловіка.

Навіть якби ми познайомилися лишень зараз, він здався б мені неймовірно привабливим. Високий, симпатичний хлопець десь за тридцять, зі звабливою триденною неголеністю. Темноокий, мужній, активний.

Коли ми вперше познайомились, Енгус також уже кілька днів не голився, і мені це сподобалося. Мені припало до душі те, як темна щетина підкреслювала обриси його підборіддя. Він, цей хлопець, із яким ми зітнулися в просторій і галасливій забігайлівці в Ковент-Гарден, був одним з небагатьох чоловіків, кому означення «красень» цілком і повністю пасувало.

Він сміявся, сидячи за величезним столом у компанії друзів; усім їм було двадцять із гаком. Наша компанія розташувалася за столиком неподалік. Ми були трохи молодшими, але такими самими веселунами. Усі вже встигли добряче хильнути ріохи¹.

Так воно й сталося. Один із хлопців, піддражнюючи, кинув у наш бік жарт; хтось із наших відповів не менш дошкульно. А потім компанії просто змішалися; ми пересаджувалися, мінялися місцями, штовхалися, посували одне до одного

¹ Традиційне іспанське вино.

стілці, реготали, жартували і знайомилися: це Зої, це Саша, це Алекс, Імоджен, Мередіт...

А оце-от Енгус Муркрофт. А цю дівчину звати Сара Мілвертон. Він із Шотландії, йому двадцять шість. Вона — напіванглійка-напівамериканка, їй двадцять три. Тепер ви будете разом до скону.

Шум трафіку за вікном став дужчим, повертаючи мене зі споминів про минуле. Ендрю Вокер саме передає Енгусові якісь чергові документи на підпис. Господи Боже, як добре мені відома ця процедура: адже ми підписали стільки паперів протягом цього останнього року. І кожен з тих паперів мав стосунок до лиха, яке нас спіткало.

Згорбившись над столом, Енгус дряпає власне ім'я. Ручка здається замалою для його долоні. Відвернувшись, дивлюся на «Старий Лондонський міст» — картина висить на фарбованій у жовтий колір стіні. Мені кортить знов поринути в спогади, бодай ще на деякий час, аби відволіктися. Мені кортить і надалі думати про нас із Енгусом, про нашу першу ніч.

Я пам'ятаю геть усі подробиці, усе до найменшої дрібниці, починаючи з музики — мексиканської сальси — й аж до поганеньких тапас¹: картоплі *patatas bravas*² із вогнисто-червоним соусом і білої маринованої в оцті спаржі. Я пам'ятаю, як поступово почали розходитись інші, — хтось боявся, що зачиниться метро, у когось злипались очі — вони наче відчували, що ми з Енгусом ідеальна пара, що це щось більше, ніж звичайне залицяння, типове для вечора п'ятниці.

Як просто все тоді сталося! Яким було б моє життя зараз, якби тоді ми сіли за інший столик чи взагалі подалися до іншого бару? Але ми обрали саме ту забігайлівку, саме той вечір і саме той столик, і близько опівночі за цим столиком

¹ Закуска, яку подають у барі до пива або вина. Це можуть бути горішки, чипси, оливки або самостійні страви.

² Картопля в томатному соусі.